

Ágasvár 2004

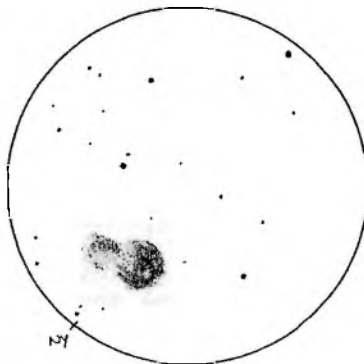
Újra eljött (s mire ezt olvassátok, lassan el is múlt) a nyár, ami nekünk – amatőrcsillagászoknak – egyet jelent az ágasvári táborozás hetének érezhető közelségbe kerülésével. Ilyenkor – mint valami nagy égi esemény előtt – felpezsdül bennünk az észlelői szellem, keresőtérképeket nyomtatunk, VA-lapjainkat rendezgetjük, régi rajzainkat nézegetjük és újra meg újra átgondoljuk, mire lesz szükségünk az egy hetes táborozás alatt: polifoam és hálószák (hogyan Tepi meteorosai közé álljunk, vagy egyszerűen csak megpróbáljuk elviselni őket a nyári ég alatt fekve), észlelőlámpa (hisz a fénykardok használatát, ha nem is az egyesület alapszabálya, de a főtitkár mindenképpen tiltja – nem beszélve az órákig exponáló Rózsikáról...), észlelőlapok, ceruzák (a gyémánt keménységűtől a már zsebkendővel szétkenhetőig), radír (az észlelőlapon való maszatoláshoz), ellenálló ruhakészlet, térképek minden mennyiségben, valamint távcsö-vünk vagy binokulárunk, fényképezőgépek, állványok, szűrők – az utóbbi években egyre tágabb a választék (ugyan egyre kevesebb a házi készítésű műszer). Persze ilyenkor a legrosszabb eshetőségre (a híres ágasvári monszun) is fel kell készülni, de szerencsére idén a sátorban, vagy a turistaházban, csomagjaink legmélyén maradt az esőkabát.

Július 16-án a Keletiből induló vonaton sok ismerős arc, sok jóbarát találkozott újra – nem egy társunk csillagászati témájú pólót viselt (idén a Vénusz-átvonulás volt a divat), így könnyen elkülöníthettük magunkat az „átlagos” utazóktól. A hagyományoktól eltérően hatvani átszállással tarkított utat gyorsan magunk mögött tudtuk (megbeszéltük terveinket, az elmúlt év tapasztalatait, s reméltük, hogy kegyes lesz hozzánk az időjárás), ahogy kora délután szemünk elé tárult a szeretett, sokaknak már oly ismerős ágasvári rét. Megérkezésünk után a *fűvesek* felverték sátraikat, a *házasok* pedig elfoglalták szobáikat, majd kis délutáni szieszta után a tábornyitó kere-tein belül kihirdetett a jubileumi tábor formabontó lebonyolítási stratégiája: négy csoport alakult, s ki-ki tudása szerint került valamelyik csoportvezető mellé (ők voltak a tyúkapók, név szerint Horvai Feri, Kuli Zoli, Rózsahegyi Marci és Sárnecky Krisztián), majd a következő napok folyamán velük ismerték meg a csillagos eget (a kezdőbbek), fejlesztették tovább észlelési módszereiket, csiszolgatták technikáikat. Minden végigészlelt éjszaka után együtt értékelték ki, dolgozták fel az észleléseket – közben alakult egy öntevékeny, lázadó meteoros csoport is, akik éjszaka állandó ordibálással (toppogással), reggel sugáriránti alvással, napközben pedig hatalmas adathalmazokkal és térkép-összevisszasággal hívták fel magukra a figyelmet.

Jóval kevesebb előadás volt, a tavalyi tizenkilenc mögött jócskán elmarad az idei négy, bár ez az alacsony szám az elmúlt évinél sokkal jobb idővel is magyarázható: már első éjjel beindult az MCSE-szerkezet, vörös lámpák villantak, s az órágepek halk zaja keveredett a tücskök muzsikájával. Éjfél körül aztán belépett a basszus is a zenekarba, villámlani és dörögni kezdett, s eső ugyan nem esett, az észlelők többsége lefedte távcsövét, és bízva a derült folytatásban elment aludni. Szükség is volt erre a hosszabb éjszakai pihenésre, ugyanis pár nap elteltével már többeket hallottam panaszkodni, hogy napok óta nem alszanak a jó ég miatt. Milyen is volt ez az ég? Majd-nem végig derült és a pesti viszonyokhoz szokott amatőr számára leírhatatlanul gazdag. A zenitben hömpölygött a Tejút, s az éjszakákon biztosan volt egy perc, amikor távcsöveink mögül felnéztünk, s csak bámultuk a végtelen messzeséget, és egy pilla-

nat alatt újra megértettük, mi a legnagyobb szépsége annak, amit csinálunk, és hogy ezt a szépséget meg kell őriznünk a 21. század emberének is.

Amikor éppen nem az észlelésekkel foglalkoztunk, vagy aludtunk, mindig akadt mit csinálni, nem igen maradt idő unatkozásra. Két kirándulás is volt, az egyik egy buszos kiruccanás Aggtelekre és környékére (itt csak a mészkőbarlang sztalaktitjai és sztalagmitjai közt leltünk elviselhető hőmérsékleti körülményekre, ugyanis a szabadban, és a buszban is tombolt a nyár), a másik a hagyományos piszkés-tetői túra, mely során a Kutató-intézetben megtekinthettük az ország legnagyobb távcsöveit. A csütörtöki nap folyamán zajlott le a csillagászati vetélkedő, mely az esti őrdiszko előtt színdarabok előadásában csúcsozott ki, s a hálás közönség előtt napnyugta után megszületett a végeredmény is. (A vigaszdíj az Ágasvár étlapjára idén felkerült palacsinta volt.)

Az első lépések a mély-ég világában: Budai Edina rajza az M27-ről

Az utolsó éjszaka volt az egyetlen, amikor részben a totális kimerültség, részben a felhőátvonulás miatt már nem észleltünk (egyébként az ideai tábor jelentős észlelői aktivitást hozott, számos mély-ég megfigyelés, változócsillag fényességbecslés, valamint többek között szép számú Nap-rajz is született, ez utóbbi a kimagasló aktivitásnak és gyönyörű, komplex csoportok feltűnésének köszönhető), de Tepi technikai arzenálja révén sarkifény-lázban égtünk, s kis felderítő csapatot is küldtünk a Foton-rétre, hogy figyeljék az esetleges aktivitást. A felhőréteg bezáródása után hajnalba nyúló könnyűzenei program tartotta a réten a legkitartóbbakat.

Aztán reggel korai kelés, pakolás, sátorbontás, ha nem is könnyes, de őszinte búcsúzkodás, egy utolsó pillantás a rétre, s indulás Mátraszentistván felé, ahol egy óra múlva felszálltunk az MCSE különbuszra, s csöndben, kimerülten tűnődtünk az elmúlt napok szépségein. Sokan maradtak még a hétvégére is, hogy kihasználják a jó időt, de vasárnap – ugyanúgy, mint a többségnek pénteken – nekik is véget ért ez a gyönyörű júliusi hét, s visszatértek a hétköznapok szokványos, tömegközlekedéssel, szmoggal és fényszennyezéssel „tarkított” dzsungelébe...

Egy év múlva ugyanitt – ha nem is pontosan ugyanekkor, de találko(z)unk!

PÁPIC PÉTER

Rendezvényünk támogatói:

NEMZETI KULTURÁLIS ÖRÖKSÉG
MINISZTERIUMA

A minőség vonzása
HEGYISPORT